

Se scarpină englezul...

Englezul (necăjit și îngrozit): În urfă situație am ajuns, pe insula mea, singur și stingher, înconjurat de diavolii mărilor: submarinele germane. Cu anii înainte, mă făleam cu »splendida

izolare» pe mare de restul lumii, și acum, cu izolarea și depărtarea mea de restul lumii, — aș trebui să crăp de foame.

Asta-i alta

— Tată, dacă nu-mi dai o sută de franci: mă spânzur!

— Uite ștreang!...

— Tată, să-mi dai două sute, că de nu: mă împușc!

— Uite pistol!...

— Tată, atunci să-mi dai cinci sute de franci — că de nu: deschid prăvălie și te ruinez...

— Aha! Uite și bani!

Dorul după tatăl în prinsoare!

Foaie verde dintre spini
Ascultați iubii creștini
Foișă de vioară
Să vă spun și eu una,
C'am avut tată iubit
De mine s'a despărțit
Când de acasă a plecat
Ziua bună și-a luat
Dela toamenii din sat,
Dela ai săi iubii părinți
Cari li-a lăsat năcăjiți
Dela a sa tristă soție
Căci a mers la cătănie
Dela copii cei mici
Că se duce dela ei
Și îi lasă singurei.
Se duce în locuri străine
Dumnezeu știe, de mai vine.
Și a mers la Oradea
Unde a căpătat arma,
Arme, haine cătănești
Și curele împărătești
În Oradea mult n'a stat
Că în Serbia a plecat
Acolo în luptă a intrat
Și îndată a fost rănit
Pe acasă a mai venit
Și dacă s'a vindecat
Către rusul a plecat
Dumnezeu l'a ajutat
Nimic nu l'a vătămat
Dar la înconjurat
Și l'a prins și iar la dus
Cătră Siberia în sus.
Foaie verde trandafir
Mult mă întreb și mult mă mir
Căci vreme va ținea
Războiul cu Ententa.
Că de doi ani și jumătate
Și nu se mai pune pace
Ardă-te focul de muscan
Ba al meu tată ești dușman
Ardă mi-te tare rău
Că prinseși pe tată-l meu.
Și l'ai dus în țări străine
Să nu-l vadă nimie
Măi Nicolae păgâne

Prețul unui exemplar 10 fileri.

Cum băgași necaz în mine
Dară Dumnezeu bun este
După faptă-ți răsplătește.
Că de când război ai pornit
Mulți oameni ai risipit
Iar apoi de aceea
Ai pierdut Polonia
Iar ortacii tăi iubiți
Trei din ei sunt fugăriți,
Si umblând din țară în țară
Trăiesc numai cu ocară,
Foaie verde de dudău
Iubite tata al meu
Câte lacrimi vărs și eu
Ai putea face un părau
În părau cu apă lină
Ce curge în țară străină
Și tot curge și suspină
Și curge în Rusia
Doar pe tine te-o afla
Că de doi ani e demult
Tată de când nu te-am văzut
Iubiți oameni lacrimați
Că noi suntem vinovați
Că biserica n'am cinstit

Taine sfinte n'am iubit
Căci cât e de mare satul
La biserici is trei ori patru
Și niște femei bătrâne
Ce au să moară azi ori mâne
Și neveste, una doară
Numai când au haine nouă.
Deci vă rog pe toți cu bine
Nu vă supărați pe mine
Nicolai, rusule,
Tare mult, vestitul
Dumnezeu te prăpădească,
Țara noastră să trăiască
Trăiască al nostru împărat
In veci fie laudat,
Doamne pune pace în țară
Să fie tot bine iară
Să vină feciorii iară
Că vin sărbătorile
Goale 's sezătorile.
Foaie verde iorgovan
Scrisă-i de Lunga Ioan
Din comuna Sinitea.

Cuvinte ce nu trebuiesc uitate

Vaca răstoarnă găleată, după ce o umple cu lapte.
*
Nu e pentru cine se gătește.
Ci pentru cine se nimerește.
*
Decât să porți pe omul cu verbă, spune-ți mai bine că nu se poartă.
*
Cui voi plăcea, să mă ia, cui nu, să mă iase.
*
Bate samarul să prăceapă măgarul.
*
Întâi să se gândească și apoi să o croiaască.
*
Toată pasărea își are odihna în cuibul ei.
*
De vrei să trăiești bine, totdeauna la colț de țară să-ți faci casă, și să-ți alegi loc la mijloc de masă.
*
Unul trage să moară,
Și altul joacă, se însoară.
*
După ce nu erau tineri
Se logodiră și Vineri.

MEȘTER

— Noroc neică, și să trăiești fiindcă făcuși cinste.

— Noroc, mené.

— Măi neică, mă speriasem că nu mai am cu ce să trăiesc. Pământ nu, sirvici nu, bani nu; mă luasem de gânduri că pier. Făcusem un drum pe la București să găsesc de lucru, nu găsisem. Aflasem pe o stradă vre-o treizeci de lucrători, făcând pavaj; mă rugasem eu de ei: »Măi vere, da' primiți-mă și pă mine în rând cu voi, că doar rumân sărac sunt și eu« — nu fusese chip; spuneau că trebuie să fiu trecut dela primăria orașului. Umblasem după binale, dar nu se începuse lucrul la ele. Căutasem să intru la făcut de canale, dar nici la alea nu se începuse. Mă dușesem pe cheiul gârlei, acolo unde se face Senatul acuzi, dar nu m'a primit nimeni. Cei doi franci, cu care plecasem d'acasă, se isprăviseră și a trebuit să mă întorc mort de osteneala drumului: trei postii dusu și trei venitu, și mort anroape de foame. Nevasta:

— Ai venit, mă?

— Am venit, fă.

— Păi de ce?

— Păi uite așa! N'am găsit de lucru. Și boerii nu m'au chemat să le dau căinii la apă!...

— Păi acuzi ce e de făcut?

— Să mai aștept...

Nu m'a lăsat hoata de nevestă de cât vre-o patru zile să stau acasă și iar m'a pornit pe drum.

— Du-te, mă!... Că arhagic nu e, usturoi nu e; basma în cap n'am, iustă n'am; cămașă n'ai, opinci n'ai... bani n'avem... Copiii cer, eu îți cer, tie îți trebuie!...

Un hoț de perceptor mă tot amăra și ăla din două în două zile. Dacă mă văzută, am plecat iar la București după lucru. Nevasta mi făcu o turță mare și mi-o băgase în trântă împreună cu vre-o opt fire de praz.

Plecasem singur din sat și, cum s'a brodit, tot drumul l-am făcut singur fără tovarăs. Acuzi de, că pă drum când ești singur, te prind gândurile și mergând haida-hai, haida-hai, ele se desiră lungi, lungi, împânzuești drumul cu ele și-ți faci fel de fel de planuri. Așa și eu, m'am pus pe gânduri, ce să fac, ca să pot trăi în lumea asta, în care e și atâta bine pentru unii și atâta rău pentru alții.

»Măi, da ce-ai păti, dacă ai zice că sunt un meșter?... că sunt și eu meseriaș?...«

Judicai toate meseriile. Să zic că sunt... fierar? Te pomenesti că n'oi ști să călesc fierul cum trebuie, și-oi mânca vre-o trântea. Văzusem eu pe țigani cum fac când ascut fiarele plugului, dar de... nu m'am uitat cu stăruință și nici nu i-am întrebat eu gând să le fur meșteșugul.

Să zic că sunt... tâmplar?... Nu știam nici sculele cum se cheamă. Și apoi sunt măsurii, scoburi, drăcii, pe care n'oi ști să le fac. Stric blănițele și oi păti și vr'un bucluc de judicată!...

Ia să mă fac... zidar!... La zid ce mare lucru e? Pui cărămida drept, păzind-o să nu vie rost peste rost; atârni un pietroi de o ată, ca să duci zidul drept în sus; chiorăști ca pe pușcă în lungu zidului, ca să nu fie hortoș sau flământ într-o parte, iei var sau pământ cu canciogu și... lala-lalal toată ziua, cânti și strigi din când în când: var, băeți; cărămida, băeți și... ești meșter zidar!

Intrai în București cu planul făcut gata: să zic că sunt zidar. Plecai prin binale. Acolo zidarii erau italieni, nemți și țigani. Mai zăreai de oameni ca țigani n'or fi pe lume. Mai puturoși și mai scârboși ca ei, nu se mai găsesc alții. Mă uitai la felul cum lucra fiecare. Talienii cu pipale în colțul gurii, cu pălăriile strâmbate și puse pe-o parte a capului cu gust, ciocnau cărămizile și le așezau pe zid în parca erau de a-colea. Un țigan mustacios făcea și el pe

zidarul.

Patrucinci țigănci se nvarțiau pelângă el, ba dându-i var, ba cărămida, ba aprinzându-i luleauna, ce te trăsnea a scrum imputit cât de colo. Gasperu cu deștali încărligate, fudul și umflat ca un curcan primăvara, striga:

— »Aida cu varul!... Aida cu cărămida... ca sta zidaru dăn lucru!...«

Adică eu să nu fac zidărie, barim ca cioroiiu ăsta?... Imi tai mâinele de noi face!... Mă dusei la antiprinor în fipt.

— Domnule, n'ai nevoie de un meșter?

— Ce meșter?

— Zidar.

— D-ta zidar?

— Eu zidar.

Se uită la mine, mă văzu cu nădrăgi, eu cojoc și minteam peticit... În sfârșit, cum zice vorba: »Gol pistol«, ori: »Imbrăcat prepeleag«.

— De așa zidari n'avem nevoie.

— De ce, domnule?

— Pentru că nu știu.

— Eu, domnule?

— Tu, domnule!

— Mă domnule, nu te uita la trante, uită-te la cine-ți vorbește din trante!... Eu sunt zidar de colț... Eu, domnule, am avut și 15 lei pe zi la noi la țară!...

— D-ta?

— Eu!

— Văzui că îndrăzneala îl făcu să mă zică »dumneata«.

— Păi atunci de ce nu ești îmbrăcat mai bine?

— A ha!... zi ăsta e cusuru?... Vreai să mă vezi cu ceas la brâu, cu vârgături de papalete, cu genuchii plini și roșii de praf de cărămidă?... Păi bine, domnule, de ce miți că eu sunt țaran?

— Bine, atunci, să vii mâine... dar cât cer pe zi?

— Ca să mă vezi întâi cât pot, îți cer puțin de tot: case lei.

— Bine, să vii mâine.

— Bine domnule, am să vii mâine. Și am plecat. Până seara am mai

Comparație

în reflectiile unui mămuțoi, un nobil
Orangutan).

(Publicăm aici ultima poezie glumească
regretatului nostru colaborator Hara-
lab Călămăr (Emil Borcea) încetat din
viață după grele suferinți, în ultimele
zile ale lui Februarie, la Sibiu. Bolnav
de multă vreme, ne-a trimis încă aceste ultime
versuri ironice):

Când priveșe lumea d'acum
Când văd oamenii ce fac
Nu mai zic nimic, ci tac. —
Și mergând așa pe drum
Preamăresc în gând natura
Că nu mi-a schimbat făptura
După planul mult meschin
Al englezului Darwin,
Ci natura mai cumințe
Ni-a lăsat ce-au fost înainte
Ca în pace să trăim,
Nu ca să ne războim,
Neamul nostru, vrând să-l crute

Ne lăsa să fim — maimuțe.
pentru conformitate:

H. Călămăr m. p.

CE NU CREDE BARBATUL NEVESTEI

Sotul (către soție): Ce? Ți-a fost oprit să
vorbești, — și încă de o doftoreasă, nu crezi tu
așa ceva.

Doctor ce nu ia dela săraci

Doi prietini vorbeau despre doctori;
că unul e așa, că altul e așa.

— Numai doctorul X, e om de omer-
nie; o spune și el, e spun și eu, cel
puțin știu că dela săraci nu ia bani!

— Auzi! auzi! se miră celălalt.

— Și uite de ce nu ia de la săraci,
că la săraci când e chemat, nici nu
se duce.

COPIL NOSTRI

— Stii, tata, ce cadou vreau să-ți cumpăr
de ziua ta?

— Ce cadou copilășule?

— O oglindă frumoasă pentru ras.

— Dar numai acum nu de mult, am primit o
asemenea oglindă

— Așa e, dar, uite că... am spart-o.

COPILUL ARE INCREDERE ÎN MAMA LUI

Bătrâna: Nicule dragă, fii cu băgare de sea-
mă când te duci pe stradă, să nu te cotoce tram-
vaiul electric.

Nicu.: O, nu mă calcă. Doar mama mea e
acum conducătoare la tramvai.

t la vre-o patru binale, lăudându-mă
meșesugul meu de bun zidar, zidar
colț.

Un antiprinor dela o bina mă luă la
st:

— Carnetu de meșter...

— Ce carnet, domnule! Asta mi-e car-
tu — și-i arătai palmele.

— De ce n'ai carnet?

— Pentru că n'am; da' adică, carnetu
trează bine, ori meșteru?... Lăsați-
vă în pace, domnule, cu moșturile dum-
nevoastră!...

— Ceara, la un han, mă'mprieteni cu un
ban; n'avea nici el de lucru, și umbra
vre-o trei zile flămând prin Bucu-
rești. Sărăcia îl făcuse și pă el să se
de gânduri:

— Stii ce — îmi zise el — hai să zi-
m că suntem olteni, și să ne băgăm
în cosurile... N'avem nădragi oltenes-
dar nu s'o băga de seamă, ne-or
țina ca olteni:...

— Ce olteni, mă — i-am zis — să strig
de colo până colo: »peș-peș; cherb-
herb; iauri-caimăcel« și să mă bată
ardistii că'nșel la cântar? Eu sunt zi-
dar!

— Păi atunci fă-mă și pă mine zidar
zise el.

— Iaca na, parcă-i lucru mare și trea-
asta! Haida, de azi înainte zidar să
chemel în numele tatălui și al fiului
al sfântului duh!...

— Am zis ca la botez!

— Măine, să zici că ești un vechi
lucrător al meu. Că ai lucrat sub ce-
landa mea sute de binale — și să-mi
zici: meșter... Auzi?

— Auz.

— Că altfel nu te știu la lucru cu
mine...

— Așa am să zic... Da' dumpesta
ști zidar cu bună seamă?

— Eu, mă? Păi adică tu crezi că nu
sunt? Vai de tine secătură! Păi eu sunt
dar neam din neam... Bătrânul a că-
zut de pe cosul unei case, drept — pă-
tră, în cădarea cu mămăligă!... Și-a
opărit o toană. Tată-meu a căzut de

pe zidul bisericii drept în bratele pri-
lesei... Eu, de mic-miritel, cu cancio-
gu iurei-fleasc, am zidit mereu... Ei,
da' tu te miri, că de ce-oi fi așa jerpelit?
Am dat și eu de-o belea, ca tot creștinu.

— Mare?

— O-ho!... Cât tine de mare. Acolo
mi-a și rămas carnetu de lucrător... —
Și-mi veni un gând să torn prostului
ăstuia o minciună, care să-mi aducă
și bine pe-o parte și puțin rău pe alta.

— Ce-ai pățit, zău? — stării el.

— Mi-e că spui la cineva și e stin-
gere... îl mai înfierbântai eu cu vorba.

— Ferească D-zeu, nu spui...

— Uite ce, da' să nu spui... Mi-am
omorit nevasta... am prins-o cu ihozni-
cu... Am făcut un an osândă și mi-a
luat dreptu să port carnet... da' meș-
ter ca mine mai rar! Stăi să vadă ei
lucrul meu și — iasă! Tu să faci și tu
să fii lucrător cu 4—5 lei pe zi.

— Tac.

Eu mă gândiam: zevzecul ăsta o să
ție deocamdată secretul în el, dar o să
soptească: »E-he, ăsta e zidar mare,
da' are el un cusur« și tot o să-l în-
trebe și el legat cu mine, n'o să spuie
și tot o să sfârșească prin a avea cre-
dintă în meșesugul meu. Pe de altă
parte, el o să aibă frică de mine, că
de m'o spune, îl altoiese c'o muchie
de ciocan, și-l suflu după lume... Și
apoi și dacă o spune, o să spuie tar-
ziu de tot, când eu am învățat meșe-
sugul și când voi putea să... trăesc
oriunde.

L-am lăsat în credința asta. Dimi-
neata am plecat cu el după mine prin
binale...

— Un meșter și un lucrător...

— Nu e loc...

Dacă am văzut, m'am dus întins la
cel ce-mi spusese: să vii măine.

— Uite domnule, mi-am găsit și un
vechi lucrător al meu... Nici el n'are
de lucru...

— Domnule, zău, nu putem azi...
Vreau să dau afară pe gasperul ăla,
da'... să vii măine...

— Bine, domnule, vii și măine.

Am plecată iar amândoi.

— Meștere, încotro o luăm?

— Hai să ne întindem cu burta la
soare...

— Păi ni-e foame...

— Și dacă: până măine dimineață
avem destul timp să răbdăm!

Nu mai zise nimic. Plecaram prin
mahalale. Tovarășul meu se opri la o
poartă unde erau vre-o două-trei co-
coane la sfat.

— N'aveți ceva de lucru? — le între-
bă el.

— Da' ce știți d-v. să faceți?

— Orice! — sării eu cu gura.

— Cum orice?

— Orice, coconită, — stării și el.

— Știi să faceți uluci?

— Noi? D'apoi asta-i meseria noastră,
întării eu.

— Atunci veniți încoace.

Și am intrat după cocoană, într-o
curte mică, ca de zece pași. Ne arătă
pe ici, pe colea, niste mici reparatii,
vre-o 70—80 de scânduri de bătut.

— Cât dați, coconită?

— Cât cereți?

— Păi, opt lei.

— E mult.

— Dar cât?

— Cinci lei.

— Noroc să dea Dumnezeu!... Să dați
și câte un rachiu.

— Dau.

— Aduceți cuie și scânduri.

— Păi nu vă duceți să vă luați scu-
lele?

— Nu ne mai ducem conită, că stăm
departe... Găsim p' aici vre-o muchie
și... gata.

(Cocoana începu să se cam îndoaie
de meșesugul nostru.

— Zău, știți dulgheria?

— Noi, conită? Vai de noi! Păi sun-
tem meșteri, cari pot face scule, nu nu-
mai lucruri cu ajutorul sculelor!... Meș-
terul lucrează, coconită, nu scutele.

Uite, ia d-ta un camion și hai să-ți
incarc sculele mele și să vedem faci u-

lucile cu eje. Dar mie, dăm cuie și blăni, și mă prinz că și cu un pietroi îți fac ulucile.

Cocoana se încredință iar, trimese servitoarea să cumpere două kilograme de cuie și pe noi ne duse la o magazie să luăm d'acolo niște șipci ce le avea luate mai dinainte. Cărarăm șipcile, ne apucarăm și îndreptarăm cum trebuia bulumacii, mai băturăm pe lângă ei pietroaie, ca să-i întepenim, puserăm câte un laț pe unde trebuia și, când ni se aduse cuiele, începurăm:

— Mă, pune șipca drept... bate-o în cap să mai între în pământ ca să rămăie în linia aței, să fie toate deopotrivă... Ține — și dam: franc-banc în cui, cu un toporaș cu care cocoana spărgea retezăturile de lemne ca să facă țândărele de șobă.

Se făcea uluca de ne miram și noi. Pe la nămiez o deterăm gata.

— Bravo, băeți, nu credeam.

— Rău, conită; noi suntem meșteri.

— Vă credeam că sunteți țărani proști și vă lăudați.

— Și mai rău, conită, pentru că țărani nu sunt proști pe toate părțile, ci numai pe câte-oparte.

Cocoana ne dă șase franci.

— Vă mulțumesc, băeți, că ați fost oameni cinstiți... Douăzeci de lei mi-au cerut unii, și le-am dat 15 lei și n'au vrut.

— I-auzi, mă, — zisei eu ghiontind pe tovarășul meu. Dar îmi luai seama și o dresai.

— Ce hoți și meșterii dela București, conită!

Plecarăm. Scosei și, dădui tovarășului trei lei și oprii și eu trei.

— Vezi, mă?

— Văz, meștere.

Am umblat până seara să mai găsim vr'un chilipir de lucru, dar nu s'a putut... A doua-zi ne-am sculat de dimineată și hai la bina... Antiprinorul nu venise încă. Intrebăm noi de el, lucrătorii începură să ne spuie:

— Răde de d-ți! Nu vă crede meșteri.

— Așa?! Păi adică m'a ținut trei zile cu vorba! Stăi, că-l fac eu să mă pomenească! Haide după mine, mă! — și plecarăm.

— Ce ai de gând, meștere, să-i faci?

— Întrebă tovarășul.

— Ce să-i fac?

— Să nu mai faci vre-o nefăcută să intru și eu în bucluc...

Mă umflai de răs. El ținuse minte minciuna cu omorul și acum căuta să se păzească. Zisei așa, cum i-ai da să n'înțeleagă, că ce am de gând să-i fac, o să fie grozav.

— Nu-i fac nimic!

Da' el tot fricos:

— Păi dacă nu-i faci nimic, de ce te ludași că-i faci?

— Bine, zevzecele, trebuia să ne lăsam să răzăm aia de noi acelea în față? In des zică ce-or pofti, da' în față n'as fi răbdat, aș fi altoit vre-unul și poate că nu se mai scula!

Tovarășul meu rămase și mai înfricoșat. Ca să mă îmbuneze pesemne zise:

— Dar dacă lucrătorii ne-or fi mințit?

— Așa poate să fie. Și mă gândii că și asta s'ar putea.

— Mă, știi ceva?... Hai să ne mbătam nițel, ca să avem poftă de harță, și să ne întoarcem îndărăt.

El nu prea vrea. Eu mă răstii la el:

— Haide!... De nu ne-o primi, i-om trage doar o njurătură...

— Pentru o înjurătură nu e belea mare, da' să te oprești numai la ea.

— Numai, dacă ți-e frică de bătaie.

— De, și bătaia e rea.

— Prostule, par'că ești oală să te spargi! Ce e? El dă, tu dai și asta e. Dacă te-a rășbit o rupi de fugă să scapi; dacă l-ai rășbit o rupe el de fugă să scape!

Ne duserăm la un han. Băurăm drojdie. El nu prea vru să bea. Plecarăm trăsniți la bina. Dedeparte începui să strig:

— Hei, domnule, ți-a sosit meșteru și lucrătoru... Noroc să dea D-zeu!

— Noroc, meștere, noroc!

— Ei, ce gând ai? Retează'o, intrăm în lucru, că vreau să știu?

— Să intrați.

— Șase lei eu?

— Șase.

— Patru lei lucrătoru?

— Patru.

— Noroc să dea D-zeu!

— Noroc.

— Desbracă-te, mă, și hai după mine. Începură toți să se uite la mine ca la altă aia.

— Cazi după schelă, domnule...

— Eu... pe schele m'a făcut mama!

M'am suit sus.

— Cărămidă și var!... la canciogu în mână, mă, și toarnă ici să pui cărămida drept ca să dau cu pușca... Așa!... Una!... Pune! Și-alta... gata...

Tovarășul punea varul și eu așezam cărămizile, caznindu-mă să le pui drepte ca și talienii. Unii din cei vechi începură să răză; eu le tăiai prafu:

— Mexina!... Nu râdeți, că vă asvârli de sus de-a raca-baca!... Scurt! — N'a mai răs nimeni.

Pe la nămiez m'am pomenit desbătut de-abinele. Trăsei cu urecha și auzii:

— Se cunoaște după beție că e meseriaș! Beția îl face așa golăneț, dar aminteri pare om al dracului! — Am tăcut muche. Ei nu știau că și sărăcia te lasă gol tot ca beția. Două-trei zile m'am făcut beat, ca să se puie greșalele pe socoteala beției, da' mă uitam cu ochii de mi se părea că gâruesc și cărămida. La trei zile m'am simțit zidar. Antiprinoru mi-a suit prețul la opt lei pe zi și lucrătorii șase... Am luat bune parole. D'atunci am rămas zidar sadea. Am priceput că în lume îndrăzneala face multe parole. Da' cum s'a brodit: aici și beția a făcut ceva: mi-a slujit de carnet de meseriaș!... Acuși mă gândesc, să nu mă puie dracu la cale să îndrăgese beția, că ar fi stingere. Tovarășul meu e și el zidar și nu vrea să se mai despartă de mine... Și uite, așa am învățat eu meșteșugul. Îți mulțumesc de cinste, neică.

— N'ai pentru ce...

— Să ne vedem în bine...

— Amin!

SE POTRIVEȘTE, NU SE POTRIVEȘTE

Intre fete.

Marița: Știi dragă, că mirele Elenei, care acum de curând a fost încă pe frontul francez, a fost apoi pe frontul român, și mâine pleacă pe frontul rusesc.

Rodica: Pe asta îl cunosc eu! Nici odată n'a putut sta mai mult timp într'un loc!...

UNA AȘTEAPTA și ALTA VINE

Șeful de birou (plin de daforii către funcționarul din birou): A fost aci poștaşul cu b... Funcționarul: Nu. Din contra. Au fost ditorii.

INTREBAREA NAIVA A UNUI COPIL

Într'o familie se discută, cu câtă greutate se găsesc acum articole de prima necesitate, din cauza lipsei de material brut. Și unul arată că din cauza războiului și procentul nașterilor a scăzut.

Copilul din familie care asculta discuția, se amestecă în vorbă și întreba:

— Spune mamă, și pentru copii noui, lipsește materialul?

DINTR'O SCRISOARE DE AMOR

...In graba cea mai mare, îți trimet numai o mie de scuturi. Pe alta dată mai mult. Da' cum n'am timp.

Editor și redactor responsabil: D. Birăușu, Tipografia Poporului Român, VII, Ilkavica